

Transkriberad intervju med Greta Eriksson, konstväverska, född 1895 på Rydboholm, Stockholms län

Intervjutillfället skedde 20/5-1975

Om intervjun och *Vi som byggde Stadshuset*

Ljudfilen är 4 minuter och 8 sekunder lång och består av ihopklippta utdrag ur en längre intervju med accessionsnummer: A 22/76:9

Intervjun är en av 25 som genomfördes åren 1975–1976 av medarbetare på Stadsmuseet, under ledning av Mats Hellspong. Alla intervjuer i sin helhet finns i Stadsmuseets samlingar.

Berättelsen ingår i Stadsmuseets utställning *Vi som byggde Stadshuset* (2023), som uppmärksammar 100-årsjubileet av Stadshusets invigning. Stadshuset byggdes mellan åren 1912–1923.

I = Intervjuare

GE = Greta Eriksson

GE: Jag måste säga att det var väldigt besvärligt när vi gjorde upp den här tekniken. Hon var lärarinna, chef förresten för Handarbetets vänner skolor. Och hon och jag, vi gjorde det här, proverna i en upp o nervänd vävpall och spända trådar emellan, och det där gjorde vi på nätterna för att kunna få arbeta i fred.

I: Men ni satt på natten och vävde?

GE: Ja, och provvävde, ja. Och det var ingen idé för oss att försöka för att, vi vart utskrattade utav de andra kamraterna egentligen för dom trodde aldrig vi skulle lyckas. Och då var det enda att vi gjorde det om nätterna.

I: Det var därför ni vävde om nätterna?

GE: Ja visst/

I: Att inte kamraterna skulle få se?

GE: Ja, ja, vi var tvungna. Sen måste man få vara ensam. Det gick ju inte full rusch omkring en. Vi var ju tvungna att kunna få resonera i lugn och ro, ”Hur gör jag?”. Och sen så var Maja Sjöström som var chef för det här, som var textilkonstnärinna för detta. Ja jag tror det var tre paraplyer hon hann slå sönder. Hon var så nånting så otroligt ilsken och arg när det inte gick som hon ville. Då hade vi inte fått det som hon ville ha det.

Om man tänker sig det, få fram en himmel. Med guldkantade moln med allt möjligt och få det precis där hon ville ha det, och där guldkanten är. Det är inte så enkelt. Och då var hon ilsken så det bara osade om det helt enkelt. Och då åkte paraplyerna/Alla textilierna är Maja Sjöströms där i Stadshuset.

I: Det var intressant att se den här lilla häftet här.

GE: Det här är draperierna, dom stora draperierna länge sen jag var där, men jag såg inte till dom då, för dom ligger i plåtkistor i källaren dom där. Vi hade en ljus varp inuti. Egentligen tre varpar och sen så en vit inuti. Och sedan drogs den där upp så att det blev som moln. Det här gråa var egentligen en mulen himmel om man säger så, och sen så kom dom här ljusare skyarna och sen så la vi in guld för att det skulle vara guldkant, att solen kastade in skenet på dom där.

I: Ja hur valde man tyger och mönster och sånt där?

GE: Ja det vet jag inte riktigt hur Maja Sjöström gjorde, men naturligtvis hon hade väl för hon fick väl inte, jag kan inte förstå vilka som egentligen. Ja det var väl han Östberg var väl med förstås också, för den kom hon väl inte förbi, hur ilsken hon än var så måste hon väl ha Östberg med sig, chefen för bygget. Det vet jag faktiskt inte. Men jag tror inte hon hade någon annat än, hon var enväldig egentligen.

I: Dom här i salen Tre Kronor, långa draperierna. Dom här med änglar och vit brokad eller vad det heter? Har hon inte hittat på det själv?

GE: Jo, hon reste ju mycket omkring. Hon hade en väldans fantasi. Det hade hon. Kanske från en kyrka nere i Italien? Jo, det har, hon reste ju väldigt mycket omkring, hon hade en väldans massa fantasi, det hade hon. Hon var förmodligen, kanske en kyrka nere i Italien? Dom har ju mosaik och allt möjligt där nere, något fantastiskt egentligen. Och hon höll sig så mycket där nere. Jag skulle kunna tänka mig att hon hade tagit många idéer. Det var väl ett tag som det var mycket, att dom var intresserade av att ha guldråd i textilarbete. Och hon var ju väldigt, till och med när hon var textilkonstnärinna på Handarbetets vänner så vart hon ju begeistrad utav detta. Det hade nog börjat gå bort då men hon var inne i den där perioden fortfarande helt enkelt. Att det skulle vara massor utav guld och sånt. Det var hennes, för då hade dt där gått bort, så jag menar, vi gjorde det inte på Handarbetets vänner.

I: När var det modern med guld?

GE: Ja jag kan säga, det var nog mellan 1910-1920 ungefär. Sen så började det där försvinna. I vanliga profana saker. Men som sagt hon var väldigt, jag såg ju, gamla modeller som hon hade i Handarbetets vänner och där fanns alltid massa guld det där.